

A close-up photograph of a woven wicker basket overflowing with vibrant pink peonies. The basket is attached to the handlebars of a bicycle with a purple frame. The background is softly blurred, showing green foliage and a white fence. The overall mood is romantic and nostalgic.

*Saladuste
keerises*

Romaan

CHRISTINE NOLFI

Originaali tiitel:
Christine Nolfi
The Comfort of Secrets
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Rachel Adam Rogers

Text copyright © 2017 by Christine Nolfi. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E02392221
ISBN 978-9949-82-728-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Alanile, keda mul oli au tunda,
ja Ruthile,
kellega oleksin soovinud kohtuda.*

1. peatükk

Tema nina ees kõlkus plakat kirjaga TARK NÕUANNE: AEG AVASTADA LOODUSLIKUD RAVIMID – OTSE SINU MAITSEAINERIIULILT!

Cat Mendoza vajus sõnatult vastu tooli seljatuge kõssi.

„See annab ainult umbmäärase ettekujutuse.“ Eakas Penelope Riddle säras oma paksude prilliklaaside taga. Ta kiigutas kodus valmistatud plakati käes. „Sinu uus reklaamiagentuur peaks kujundama plakatid, et need Wayfairis igale poole üles riputada.“

Cat tundis kiusatust laua alla sukelduda. Tal ei olnud tahtmist kell pool üheksa hommikul kamba põnevil naistega tegelda. Ta oli leidnud saabudes eest mitu Sweet Lake'i Sireenide liiget, kes luurasid tema kontori ümber nagu rõõmsad raisakotkad.

„Sa pakud välja loenguid maitsetaimede raviomaduste kohta? Huvitav,“ pomises ta mõtlikult. *Ei.*

„Meil on kuhjaga häid mõtteid.“

„Ah nii?“

„Sireenid peaksid erinevatel hooaegadel Wayfairi külalistele erinevaid loenguid. Me täidaksime terve su ürituste kalendri ära.“

Cat tajus lähenevat hukatust. Sireenide ideed tõid alati hukatust.

Tema hoolikalt läbimõeldud tegevused piirdusid paaridele veini degusteerimise või peredele paadiretkede korraldamisega Sweet Lake'i järvel. Kohaliku loodusteadlase seltsis läbi metsa jalutamise või pärastlõunase kokandustunniga Wayfairi peakoka juhendamisel.

Ürituste kalendri kaaperdamine linna kõige ekstsentrilisemate naiste poolt hävitaks võõrastemaja turunduspüüdlused juba eos.

Kolm sireeni tunglesid tema laua ümber. „Kas te tahate pakkuda neid loenguid aasta ringi?“ küsis Cat viisakalt. Kui ta keelduks enne nende esitluse lõppu, ei lahkuks nad iialgi.

Miniatuurne Tilda Lyons astus lähemale. „Meil on mõtteid rohkem kui küllalt. Kas tahad mu lemmikut kuulda?“

„On mul valikut?“

Ilmselgelt mitte, sest krapsakas kinnisvaramaakler tõstis oma plakati. See oli lilla markeriga maalitud ja oranži sädelusega kaunistatud. Ta sirutas plakati ette, nagu oleks see reklaamibüroole edastamiseks lõplikult viimistletud. Kasvava ahastusega luges Cat teksti.

Ta ahmis õhku.

IKKA VEEL VIHANE? SAA ÜHENDUST OMA LÄHEDASEGA TEIS-
POOLSUSEST, ET SINULE JÄÄKS VIIMANE SÕNA.

Tilda raputas plakati. „Kas pole imeline?“

„See on kõhedust tekitav.“ Hukatusele määratuse tunne ähvardas Cati enda alla matta.

„Sa arvaksid teisiti, kui oleksid pahane kellegi peale, keda enam ei ole.“ Sireen pöördus oma kaaslaste poole ja lisas: „Mul on Columbuses üks sõber, kes sai pärast abikaasa surma teada, et mees pettis teda. Sellised lahtised otsad.“

Penelope'i silmad läksid sellist paljastust kuuldes suureks. „Vae-seke. Mitu naist?“

„Üheksa oli kiirvalimise all. Üks oli eksootiline tantsija. Ta esineb mao ja punaste tuttidega – uurisin tema veebilehelt.“ Tilda vangutas vastikust tundes pead, kaneelkarva lokid põskedel kahisemas. „Kuidas saaks üks abikaasa võistelda püütoniga?“

„Ei saagi!“ hüüatas Penelope.

„Ja just sellepärast väärrib mu sõber viimast sõna. Ausalt, ta väärrib kohtumist Peetrusega.“ Tilda silmad välkusid. „Tema petisest abikaasa on välja teeninud pileti põrgusse.“

Tilda seni peidus olnud tumedam pool sundis Cati vaikima. „Paneme sinu mõtte ootele,“ ütles ta ettevaatlikult. „Eriti sellepärast, et paljudel perekondadel, kes tube broneerivad, on väikesed lapsed.“ *Ja see peletab külastajaid eemale.*

See oli lüüasaamine, aga kinnisvaramaakler kaitses oma seisukohta nagu kättemaksuingel, kes on valmis kõik truudusetud mehed otse põrgusse saatma.

„Me ei kavatse seansse korraldada ega teha midagi sellist, mis lapsi hirmutaks,“ kinnitas Tilda. „Me mõtlesime teha unenägude tõlgendamise koolituse täiskasvanutele.“

„Ma ei saa aru.“

„Teisepoolsusesse läinud inimesed võtavad ühendust unenägude kaudu. Kui oled selgeks saanud unenägude tõlgendamise algtõed, saad suunata oma alateadvust ja anda neile teada, mida sina asjast arvad.“

Pidada magades sõnasõda? Tõenäoliselt pole see parim viis sügava REM-uneni jõudmiseks. Enda uudishimust üllatunult küsis Cat: „Aga kuidas nende inimestega on, kelle peale sa ei ole vihane?“

„Oh, see on hoopis teine asi. Sa võid kasutada uneaega, et suhelda lähedastega, keda pole mõnda aega näinud. Nagu istuksid oma lemmikinimestega kõõgilaua taga, ainult magades.“

Teejoomine surnutega. Cati maitse jaoks oli ka see liiga kõhedust tekitav. Ta püüdis leida võimalust, et naised minema ajada.

Nagu tellimise peale hakkas tema mobiiltelefon helisema.

Enne kui ta jõudis kõnele vastata, heitis rabava välimusega Norah Webb – kes oli palju heidutavam kui ükski kättemaksuingel – talle sünge pilgu. Cat langetas käed sülle ja lasi telefonil heliseda, kuni see vait jäi.

Miks valisid need naised kõigist päevadest just tänase, et tema ajutisse kontoris trügida? *Ajutine* oli selle kohta õige sõna. Veel viimase ajani oli see kitsas ruum olnud kasutusel kõõgipersonali lisapanipaigana.

Männipuust riulid olid nüüd kadunud, suhkrud ja jahu jäädgid ära pühitud. Meeldiv tsitruselõhn – sidrunitest või apelsinidest või nende kahe hõrgutavast kombinatsioonist – hõljus ikka veel õhus. Kuulda oli mütsatusi, kolksatusi ja aeg-ajalt kostvaid valjuhäälsed korraldusi. Köök asus teisel pool seina ja hommikusöögi serveerimine oli täies hoos.

Võrreldes laua ümber tunglevate küünarnukkidega nügivate ja üksteisest üle rääkivate naistega olid võõrastemaja hommikusöögi-aja kiirustamist tähistavad hääled üsnagi vaoshoitud.

Ainult Ruth Kenefsky püsis kaugemal. Ta nõjatus vastu uksepiita, veidrad plikalikud patsid ilmast parkunud nägu raamimas. Pensionile jäänud politseidispetšer näis rahulduvat ülesandega ust valvata, kuni teised loopisid ideid, mis kahtlemata Cati turundusplaanid segi löövad. Ruth nägi oma vanamoodsate teksaste taskusse surutud pöialdega välja nii, nagu koguks rünnakuks hoogu.

Millise tobeda ettepanekuga nad järgmisena lagedale tulevad? Olles ühe sireeni tütar, ei saanud Cat endale lubada, et saadab naised neid ära kuulamata minema. See grupp, mille liikmed olid suuremalt jaolt keskealsed või vanemad, oli Ohios asuva Sweet Lake'i linnakese sama lahutamatu osa nagu ajalooline võõrastemaja, kus need naised ta nurka surunud olid.

Penelope vaatas Cati ootusärevalt. „Noh? Kuidas sulle siiani tundub?“

„Seminaride pakkumine?“ Cat sundis end naeratama. „Jessas, ma ei tea. Me hakkame võõrastemaja just jälle jalule saama. Me ei ole veel valmis küllastajatele tegevusi välja pakkuma.“ See oli vale, kuid talle ei tulnud midagi paremat pähe, et Penelope'i tundeid säästa.

Norah ütles: „Wayfair'i võõrastemaja tagasi kasumisse saamine mõjutab meid kõiki. Mõttele äridadele, mis uuesti avatakse. See on linnale uus algus – sa võiksid meid tänada, et me abi pakume.“

„Teie abi on väga teretulnud... hiljem. Mul on homme üks suur koosolek – see nõuab palju ettevalmistusi. Kas me võiksimme kunagi uuesti rääkida?“

„Ei, ei või. Me oleme selle idee väljamõtlemisele palju aega kulutanud.“ Norah otsis välja märkmiku oma ülemäära suurest nahk-käekotist, mis oli kunstipäraselt pisikeste kuldsete helmestega kaunistatud. „Me tegeleme sellega praegu lõpuni.“

Süda saapasääres, heitis Cat pilgu aknast välja. Puud tantsisid septembrituules. Kaugemal paistsid lõunatiiva katusel ringi roomavad mehed, haamrid tööriistavööl päikese käes helkimas.

„Me ei tohiks seda ilma Linniet arutada,“ ütles ta võõrastemaja juhatajale ja suurimale aktsionärile viidates. „Ta on praegu renoveerimise juhendamisega hõivatud ja tal ei ole aega. Võibolla võiksime kõik koos kunagi hiljem kohtuda, näiteks novembris?“

Norah piidles teda üle oma kullinina. „Sa said ju hiljuti ametikõrgendust?“

See oli tõsi. Tänu Linnie suuremeelsusele oli ta saanud enda käsutusse rikkaliku reklaamieelarve koos vabadusega hallata võõrastemaja pikaajalist turundusplaani. Cat ei suutnud ikka veel oma head õnne uskuda. Arvestades tema rumalaid vigu minevikus, oli uus võimalus nagu ärateenimata kingitus, et levitada head karmat.

Ta ei kavatsenud seda ära rikkuda.

„Ma olen endiselt kliendisuhete juht,“ ütles ta. „Ikka vanamoodi. Ma ei saa ilma Linnie heakskiiduta otsuseid teha.“

„Aga nüüd oled sa ka ürituste korraldamise juht ja vastutad kohapealsete tegevuste eest, nagu Linnie soovis. Sul ei ole selle otsuse jaoks tema heakskiitu vaja.“

Raske pilgu löksu jäädes mõistis Cat, miks linnakese lapsed pidasid Norah't nõiaaks, kellel on luud alati lennuvalmis. Varastes kuuekümnendates naine oli silmatorkavate ploomikarva triipudega oma hõbedastele voogavatele juustele särtsu lisanud. Selline oli varem ronkmustade juustega sireeni uus stiil. Nooruses modellina töötanud naine oli matnud neli abikaasat. Tema traagiline elu tekitas kuulujutte ohtudest, mis tabavad iga meest, keda tema hallid silmad kütkestavad.

Tänasel üllatusrännakul kandis ta liibuvaid musti teksaseid, siidist T-särki ning uhket ploomikarva-taevasinist käsitsi kootud vesti. Vestil olid pikad narmad, mille otsas ripuvad teokarbid klõbisesid raevukalt tema põlvede ümber.

Cat neelatas. „Olgu, jäin vahele,“ tunnistas ta. „See on minu otsustada. Linniel on liiga kiire, et kogu aeg üle mu õla piiluda. Ta laseb sel nädalal osasse tubadesse uue vaipkatte panna ja maalrid hakkavad fuajees otsi kokku tõmbama.“

„Tee siis see otsus ära.“

„Me oleme ikka veel planeerimisstaadiumis. Sellega võib mitu kuud aega minna, kuni oleme valmis külalistele mingeid tegevusi pakkuma.“ Ta niisutas keelega oma kuivanud huuli. „Võibolla isegi mitu aastat.“

Penelope, veidi meeldivam nõid, rebis Norah' käest märkmiku. Komisjonikaupluse omanik kohendas prille.

„Norah, lõpeta tema hirmutamine.“ Penelope'i vesised silmad libisesid üle märkmete.

„Ma ei püüa teda hirmutada. Ma tahan talle natuke mõistust pähe koputada. Ta on nii kangekaelne.“

„Ta ei ole meid ära ajanud, ega ju?“

„Ei ole,“ nõustus Cat. Norah polnud vägivaldne, aga tema keel võis hävitada ka kõige visama vastase. Tema silmis heasse kirja jääda oli nutikas plaan.

Penelope jätkas elaval toonil: „Näiteks on meil suurepärase idee teatud eas naiste jaoks. „Abi kuumahoogudest: salene higistades!““ Rõõm väreles üle tema topeltlõua. „Menopausi heade külgede arutamine aitaks paljudel naistel saada üle hirmust vanemise ees.“

Cati naeratus tardus. Kui see oli nende parim idee, siis pelgas ta halvimat kuuldagi.

Tal ei tulnud kaua oodata.

„Siin on veel üks. Me pakume seda vanematele paaridele.“ Eluvusest pulbitsev Penelope vaatas talle otsa. „Oled valmis?“